

кой съ пискливо гласче изви-
калъ:

— Ей, бабо, не тжжи! Има кой да ти яде коричкитѣ. Ела ме вземи. Азъ съмъ Солтанка, дето се скрихъ въ солничката.

Седнала Солтанка на колѣното на бабата. Всичкитѣ ѝ корички изяла.

Сега се завайкалъ дѣдото. Но чуло се друго гласче:

— Дѣдо, не жали! Азъ ще ти ямъ коричкитѣ. Ела ме вземи. Азъ съмъ Пиперко, дето се скрихъ въ солничката.

Седналь Пиперко на колѣното на дѣдото. Всичкитѣ корички излѣлъ. И още искалъ.

На другата сутринъ дѣдото отишелъ на нивата да оре. Станало време за обѣдъ. Опекла бабата погача, сипала въ паничката чорба и дала на Пиперко да занесе обѣдъ на дѣдото. Ама много мѣничекъ билъ Пиперко и не можелъ да носи самъ паничката и погачата. Повикала бабата пѣтлето. Яхналь Пиперко пѣтлето и се хваналъ здраво за гребена му. Сложила бабата погачата на колѣнетѣ на Пиперка, закрепила отгоре паничката, и Пиперко и пѣтлето тръгнаха за нивата. Но нещешъ ли, тъкмо стигнали полето, излѣзла буря. Такава страшна, че цѣлата земя чакъ до планината по-

тъмнѣла. Забучалъ вѣтъръ. Уплашило се пѣтлето.

— Да се връщаме, Пиперко!
— рекло то.

— Не може! — отговорилъ Пиперко. — Дѣда гладенъ ли ще го оставимъ!

— Ама не виждашъ ли, какъвъ е вѣтъръ. Ще ни отвѣе. Азъ вече не мога да се държа на краката си.

— Я върви! Че като те натупамъ! — викналь му Пиперко. — Бива ли отъ единъ вѣтъръ да се боишъ!

Но вѣтърътъ се усилилъ. Пѣтлето почнало да се клатушка.

— Стжпйя право! Ще разлѣмъ чорбата! — кресналь му Пиперко.

Но пѣтлето вече съвсемъ се изплашило, разперило криле и хвъркнало назадъ къмъ кжщи. Падналь Пиперко отъ гърба му. Счупила се паничката и се разлѣла чорбицата.

— Ехъ, страхливко! — измърморилъ Пиперко подиръ пѣтлето, полазиль по тревата и стигналь до една градина. Заврѣлъ се той подъ листата на една зелка, уловиль се здраво и зачакаль. Завалѣлъ едъръ дъждъ и силно затракаль. Но листата на зелката пазѣли Пиперка като чадъръ.

Спрѣлъ дъждътъ. Утихнало.